

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **L. A. E.**
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Keřtem
sídlem Sladkovského 2059, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

za účasti: **1) nezletilý Ch. L. E.**
2) nezletilá L. L. H.
oba zastoupeni zákonnou zástupkyní L. H.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2024, č. j. OAM-6647-43/PP-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 16. 5. 2023 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to jako rodinný příslušník občana Evropské unie.
2. Žalovaný žádost zamítl v záhlaví specifikovaným rozhodnutím podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a stanovil žalobci lhůtu k vycestování. Shledal, že je v případě žalobce důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek a toto nebezpečí je nadále aktuální. Svůj závěr opřel především o celkem 7 záznamů v opisu z evidence Rejstříku trestů. Žalobce spáchal trestné činy krádeže, výtržnictví a maření výkonu úředního rozhodnutí, kterého se dopustil opakovaně. Z výpisu z Rejstříku trestu přitom žalovaný zjistil, že tři odsouzení nebyly dosud zahlazeny. Napadené rozhodnutí neshledal ani nepřiměřeným z hlediska zásahu do soukromých a rodinných poměrů. Podle žalovaného žalobce s rodinou nežije a samy nezletilé děti uvedly, že s otcem nemají žádný vztah, moc se nevidají, resp. že si jej dcera nepamatuje. Žalobci není stanovena doba, po kterou se mu zakazuje na území České republiky pobývat. Jakmile bude zahlazeno jeho odsouzení, může žádat o vydání pobytového oprávnění, případně může nadále udržovat styk s rodinou formou delších či kratších návštěv s využitím krátkodobých víz. Žalovaný také mimo jiné uvedl, že žalobce v České republice strávil pouze menší část svého života, a nelze proto ani uvažovat o tom, že by měl zpřetrhány veškeré vazby v zemi původu, neboť v ní má manželku a rovněž dvě děti.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí označil za příliš tvrdé, neboť i v roce 2024 trpí za něco, čeho se dopustil v letech 2012 až 2016. Namítl rovněž nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinných vztahů a do vztahů žalobce s nezletilými dětmi.
4. Konstatoval, že s matkou nezletilých dětí má od roku 2017 přátelský vztah. Než se za dětmi v roce 2023 vrátil, komunikoval s nimi prakticky denně přes videohovory. Odmítl proto tvrzení pracovnice OSPOD, podle které jej dcera jako otce téměř nezná. Vyjádřil se také ke sdělení syna, který řekl pracovníci z OSPOD „že se s otcem moc nestýká a že mámě neplatí“. Syn toto řekl z obavy, že by jeho matka přišla o sociální dávky, neboť nevěděl, že paní je z OSPOD a myslel si, že jde o pracovníci Úřadu práce. Pravidelně posílal výživné na syna a také peníze navíc pro dceru, na kterou nemá určené výživné. Žalobce s dětmi a jejich matkou vychází velmi dobře a jejich zájmem je společná péče o děti. Jako otec je již zapsán také v rodném listu jeho nezletilé dcery, k čemuž přiložil souhlasné prohlášení rodičů.
5. Přibližně do července 2023 žil u matky nezletilých dětí. V tu dobu žili téměř jako rodina. Poté, co tuto skutečnost zjistil kamarád žalobkyně, začal mu působit problémy a snažil se docílit toho, aby se žalobce v bytě nezdržoval. Přestože však s matkou a dětmi nyní nebydlí, jezdil za nimi a trávil s nimi volný čas.
6. V současné době je rozvedený a má v Peru již dvě dospělé dcery, které mají své životy a obě mu řekly, že by se měl vrátit do České republiky za svými dětmi. Žalobce také popřel, že by měl jakékoliv současné konflikty s matkou nezletilých dětí. Žalovaný

v napadeném rozhodnutí zmiňuje pouze konflikty z let 2013 až 2015. K výše uvedeným tvrzením a skutečnostem navrhl provedení důkazu rozvodovým rozsudkem, účastnickým výslechem žalobce a svědeckým výslechem matky nezletilých dětí L. H., babičky dětí L. Ř. a jejího partnera M. Ch.

7. Trestní rozhodnutí uvedená v napadeném rozhodnutí se týkají doby minulé, neboť se jedná o trestní rozhodnutí z roku 2012, roku 2014 a z roku 2016 (maření výkonu rozhodnutí soudu a úředního rozhodnutí a v jednom případě přečin krádeže a výtržnictví). Trestná činnost tedy nespočívala v nejzávažnější trestné činnosti a nesouhlasí se závěry správního orgánu, že nebezpečí, které představuje, je stále aktuální. Poukaz žalovaného na nyní vedená přestupková řízení u Městského úřadu v Heřmanově Městci považuje za nedůvodný a s ohledem na neexistenci pravomocným správních rozhodnutí je na žalobce nutné nahlížet jako na nevinného.
8. Žalobce namítl, že neexistuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek. Dané nebezpečí není aktuální, přičemž „aktuálnost“ není ani vyžadována, neboť ji zákon o pobytu cizinců v § 87e odst. 1 písm. f) nestanoví. Žalovaný proto založil napadené rozhodnutí na chybných závěrech, neboť neprokázal to, že by u žalobce existovalo důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit veřejný pořádek.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobce byl v letech 2012, 2014 a 2016 opakovaně odsouzen pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a v roce 2014 rovněž za trestné činy krádeže a výtržnictví. Žalobci byl opakovaně uložen podmíněný trest odnětí svobody a trest zákazu řízení všech motorových vozidel, nicméně bez jakéhokoli efektu. V roce 2016 byl proto žalobci uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce jednoho roku společně s trestem zákazu řízení motorových vozidel na dobu tří let. V roce 2016 bylo žalobci zrušeno povolení k přechodnému pobytu. Po podmíněném propuštění z výkonu trestu v prosinci 2017 odjel žalobce do Peru. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce při svém pobytu na území zcela ignoroval rozhodnutí soudu a právní předpisy České republiky a opakovaným protiprávním jednáním narušoval veřejný pořádek.
10. Navíc z informací známých žalovanému z jeho správní činnosti vyplývá, že vztah žalobce a matky nezletilých dětí nebyl úplně standardní. Matka nezletilých dětí na žalobce podávala opakovaně trestní oznámení z důvodu fyzického a psychického napadání, které ale pak vždy vzala zpátky, stejně jako její matka, tedy babička nezletilých dětí. Jejich žalovaný hodnotí jako nestandardní. V průběhu správního řízení došlo ke změně názoru na osobu žalobce jak matkou nezletilých, tak jejich babičkou. Rovněž nezletilý syn změnil názor.
11. Dále žalovaný dodal, že žalobci nevzniklo podáním žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU oprávnění k pobytu na území a po vyčerpání bezvízového pobytu již na území tedy pobýval nelegálně. Žalobci bylo již v roce 2015 pravomocně zrušeno povolení k přechodnému pobytu. Žádost o vydání dalšího povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU jej podle § 87y zákona o pobytu cizinců k pobytu na území neopravňuje. Posledních zhruba 7 měsíců tak žalobce na území pobývá nelegálně, čili nerespektuje právní předpisy. Nadále tak pokračuje v narušování veřejného pořádku. V případě žalobce nešlo o nejzávažnější trestné činy,

jejich neustálé opakování vypovídá o flagrantní ignoraci rozhodnutí soudu a zákonů. Žalovaný nemá žádnou záruku o tom, že žalobce v porušování právních předpisů nebude pokračovat. Podle rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 19. 8. 2016, sp. zn. 5 T 95/2016, sám žalobce zmínil, že by potřeboval psychologickou pomoc, aby přestal řídit. Je tedy otázkou, do jaké míry se žalobce změnil tak, že v současné době už by byl ochoten respektovat právní předpisy.

IV. Jednání

12. Během jednání konaného dne 4. 4. 2024 zástupce žalobce odkázal na žalobu a také na podání žalobce, matky nezletilých dětí a babičky nezletilých dětí, která byla soudu samostatně doručena. Přičemž zdůraznil, že žalobce žádal nařízení jednání za účelem výsledku těchto osob jako svědků.
13. Soud jednal v nepřítomnosti žalovaného, který se podáním ze dne 27. 3. 2024 z jednání omluvil a vyslovil souhlas s jednáním v jeho nepřítomnosti.
14. Soud konstatoval podstatné okolnosti projednávané věci a následně se vyjádřil k jednotlivým důkazním návrhům žalobce. Soud provedl důkaz souhlasným prohlášením žalobce a matky nezletilých dětí k otcovství žalobce k nezletilé L. L. H. Provedl také důkaz listinou předloženou zástupcem žalobce při jednání vydanou státními orgány Peruánské republiky, dle které mělo být manželství žalobce v zemi původu nejpozději v roce 2022 již rozvedeno, a žalobce tak nemá v zemi původu manželku, jak tvrdí žalovaný. Naopak neprovedl důkaz výsledkem svědků matky nezletilých dětí L. H., babičky dětí L. Ř. a jejího partnera M. Ch. Výsledky těchto svědků soud shledal nadbytečnými, neboť jejich vyjádření ke vztahu žalobce k nezletilým dětem byla již obsažena ve správním spise a byla tak předmětem správního řízení. Pokud jde o tvrzení ve vztahu k osobě pana P. P., ta postrádají relevantní vztah k předmětu této věci, jímž je především posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do rodinných vazeb žalobce ve vztahu k důvodu, pro který bylo napadené rozhodnutí vydáno (důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek). Účastnický výsledek žalobce nebyl proveden, neboť žalobce se k jednání nedostavil. Soud zamítl také návrh na provedení důkazu sdělením Městského úřadu v Heřmanově Městci k aktuálnímu stavu postupkových řízení týkajících se žalobce. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí tato řízení nebyla pravomocně skončena, a proto z těchto řízení nelze se zřetelem na zásadu presumpce neviny a koncentraci skutkového a právního stavu činit žádné závěry.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
16. Žalobu soud shledal nedůvodnou.
17. Stěžejní otázkou v této věci je, zda je v případě žalobce dáno důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek a současně, zda žalovaný správně posoudil přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

18. Žalobce je státním příslušníkem Peruánské republiky. Mezi účastníky jsou shodná tvrzení, že žalobce je otcem nezletilého syna jménem Ch. L. E., který je občanem České republiky, a žije zde se svou matkou. Matkou nezletilého syna je bývalá partnerka žalobce, paní L. H. Sporů naopak mezi účastníky bylo o otcovství k nezletilé L. L. H. Ačkoliv žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že je otcem nezletilé, tuto skutečnost nedoložil odpovídajícím matričním dokladem. Žalovaný ji proto nemohl mít za prokázanou. Soud má nicméně za prokázané, že žalobce je také otcem nezletilé dcery L. L. H., neboť tato skutečnost plyne ze souhlasného prohlášení žalobce a matky nezletilé ze dne 24. 1. 2024. Touto listinou byl proveden důkaz při jednání. Protože se ale současně jedná o skutečnost vzniklou až po vydání napadeného rozhodnutí, nelze ji (resp. její nezjištění) jakkoli přičítat k tíži žalovanému, neboť ten byl povinen vycházet ze skutkového stavu zjištěného ke dni vydání jeho rozhodnutí. Tímto skutkovým stavem je poté vázán i krajský soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s.
19. Z předloženého správního spisu dále vyplývají následující skutečnosti. Dne 16. 5. 2023 žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky jako rodinný příslušník občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Žalobce v žádosti uvedl, že se považuje za rodinného příslušníka výše uvedených nezletilých dětí (Ch. L. E. a L. L. H.). Žalovaný žádost zamítl napadeným rozhodnutím a žalobci stanovil lhůtu k vycestování z území. Shledal, že je v případě žalobce důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek [§ 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců] a toto nebezpečí je nadále aktuální. Svůj závěr opřel především o celkem 7 záznamů v opisu z evidence Rejstříku trestů.
20. Krajský soud jednotlivá odsouzení na tomto místě shrnuje. Žalobce byl opakovaně odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a to vždy k trestu odnětí svobody, který byl podmíněně odložen, a k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel (rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 21. 11. 2012, sp. zn. 22 T 89/2012, rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 24. 6. 2014, sp. zn. 22 T 134/2012, rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 18. 9. 2014, sp. zn. 6 T 122/2013, trestní příkaz Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. 1 T 32/2016, trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23. 5. 2016, sp. zn. 3 T 52/2016, rozsudek Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 19. 8. 2016, sp. zn. 5 T 95/2016). Posledně uvedeným rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové byl žalobci již uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, opět včetně trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 3 let. Ve všech výše uvedených případech byl žalobce odsouzen za jednání spočívající v řízení motorového vozidla, ačkoli jiným úředním rozhodnutím či rozsudkem žalobci byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 24. 6. 2014, sp. zn. 22 T 134/2012, byl žalobce současně odsouzen za spáchání přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, a to za skutek spočívající v jednání, kterým žalobce vytrhl poškozenému P. P. mobilní telefon z ruky, fyzicky jej napadl a z místa činu následně odešel s jeho mobilním telefonem.
21. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.*

22. Podle 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.*
23. Podle 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
24. Soud shrnuje, že žalobce byl oprávněn k podání žádosti podle § 87b odst. 1 ve spojení s § 15 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť již žalovaný považoval za rodinného příslušníka žalobce nezletilého syna Ch. L. E. V tomto závěru žalovaný vycházel taktéž z tvrzení a podání matky nezletilých dětí o tom, že žalobce s dětmi tráví čas, pravidelně je navštěvuje a plní otcovské povinnosti, včetně zasílání výživného.
25. O tom, že žalobce byl v minulosti uznán vinným z výše uvedených trestných činů, není mezi účastníky řízení sporu. Předmětem sporu je především otázka, zda je v případě žalobce nadále důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
26. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, je pod pojmem „závažné porušení veřejného pořádku“ třeba spatřovat takové jednání, které „bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“.
27. Vymezení pojmu veřejný pořádek lze nalézt např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013 - 41, podle kterého „veřejný pořádek zahrnuje vedle norem právních také normy morální, sociální, politické, případně náboženské. Narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců pak logicky může být pouze jednání narušující veřejný pořádek výraznou intenzitou. Pro posouzení závažnosti jednání pak hraje roli řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění apod.“
28. Při hodnocení trestné činnosti je třeba vycházet také z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 19. 1. 2014, č. j. 8 Azs 240/2023 - 32, konstatoval následující:

„Pojem „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě samotného narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva (včetně trestního odsouzení), existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (rozsudek SDEU ze dne 28. 10. 1975 ve věci C-36/75 Rutili, bod 28; či rozsudek SDEU ze dne 29. 4. 2004 ve spojených věcech C-482/01 a C-493/01 Orfanopoulos a Oliveri, bod 66). Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku mohou být odůvodněná jen tehdy, jsou-li založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby (rozsudek SDEU ze dne 13. 9. 2016 ve věci C-165/14 Rendón Marín, bod 59). Osobní chování představující skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu zásadně znamená, že se u dotyčného jednotlivce může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu (rozsudky SDEU ze dne 22. 5. 2012 ve věci C-348/09 P. I., bod 30, či ze dne 13. 7. 2017 ve věci C-193/16 E., bod 23). [...] S ohledem na povinnost eurokonformního výkladu správní orgány při uplatňování bytových směrnic a zkoumání existence skutečného,

aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nemohou vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin. Musí také vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (jak vyplývá také z rozsudku SDEU ze dne 23. 11. 2010 ve věci C-145/09 Tsakouridis). [...]"

29. Krajský soud má ve shodě s žalovaným za to, že v případě žalobce je hrozba *skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti* nadále přítomna.
30. Žalovaný se výkladem pojmu veřejný pořádek, resp. závažné narušení veřejného pořádku v napadeném rozhodnutí zabýval a hodnotil také aktuálnost této hrozby ze strany žalobce. V případě žalobce ani soud neshledal zásadně žádné skutečnosti, které by měly svědčit o tom, že u žalobce nehrozí opětovné spáchaní trestné činnosti. Nebezpečí, že se žalobce opětovně dopustí trestné činnosti, podle názoru soudu k datu rozhodnutí žalovaného dosud nepominulo. Celkem 6 odsouzení mezi lety 2012 a 2016 je pro tento závěr dostatečným podkladem. Pakliže žalobce nebyl dříve schopen dosáhnout určité nápravy, a to právě již na základě pravomocných rozhodnutí soudu, má soud za to, že nyní u žalobce nelze z ničeho usuzovat na změnu jeho postoje k základním normám společnosti a především k zákonům České republiky. Je sice zjevné, že od trestné činnosti uplynula relativně dlouhá doba, tu však v očích soudu (a i žalovaného) překonává a svou intenzitou značně upozaďuje množství trestné činnosti, které se žalobce dopustil. Jinými slovy, jedná-li se o takto početné množství odsouzení žalobce, je hrozba opakovaného spáchaní trestné činnosti (tedy závažného narušení veřejného pořádku) přítomna po mnohem delší časový úsek, než by tomu jinak bylo u ojedinělé trestné činnosti.
31. Tendence žalobce k opakování trestné činnosti je z jeho minulých protiprávních jednání zjevná a soud ji vyhodnotil jako zásadní pro posouzení, že je u žalobce stále přítomna *skutečnost a aktuálnost* ohrožení pro veřejný pořádek. Totéž poté platí i pro kritérium *dostatečné závažnosti* ohrožení. Ačkoli se nejedná o typově nejzávažnější trestnou činnost (a bylo by možné usuzovat, že toliko jedno odsouzení by intenzitu dostatečné závažnosti nemuselo naplnit), intenzita a závažnost porušení zájmu byla nepochybně naplněna právě i recidivou žalobce. Zájmem chráněným trestním zákonem (objektem) je v případě daného trestného činu (maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 tr. zákoníku) zájem na řádném a rychlém výkonu rozhodnutí soudů a dalších orgánů veřejné moci. V případě skutků spáchaných žalobcem k tomu přistupuje také zájem na dodržování pravidel a ochraně účastníků silničního provozu, neboť žalobce řídil motorové vozidlo, přestože mu byl pro tuto činnost uložen zákaz. Přestože se tedy nejedná o typově nejzávažnější trestnou činnost zpravidla upravenou například v hlavě I trestního zákoníku, opakované vědomé (úmyslné) nerespektování právních předpisů a rozhodnutí soudů svědčí o zřejmé bezohlednosti k zájmům chráněným trestním zákonem a tím také o dostatečné závažnosti ohrožení veřejného pořádku.
32. Existenci samotných odsouzení soud považoval za dostatečný podklad, a proto zamítl návrh žalobce na provedení důkazu sdělením Městského úřadu v Heřmanově Městci k aktuálnímu stavu přestupkových řízení týkajících se žalobce. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí tato řízení nebyla pravomocně skončena, a proto z těchto řízení nelze se zřetelem na zásadu presumpce neviny a fixaci skutkového a právního stavu ke

dni vydání napadeného rozhodnutí činit žádné závěry. Za tímto účelem poté nebylo třeba ani provedení výslechu svědků.

33. Soud dále podotýká, že v době rozhodnutí žalovaného dosud tři z odsouzení nebyla zahlazena, k čemuž soud přihlíží také jako k jednomu z prvků majících vliv na trvání ohrožení. K tomu však je třeba dodat, že ani zahlazená odsouzení pro tento závěr nepostrádají význam a lze k nim v řízení přihlídnout. Skutečnost, že žalobce byl odsouzen, avšak následně se osvědčil, neznamená, že se žalobce protiprávního jednání, které je trestním zákoníkem označeno za trestné, nedopustil. K odsouzením, která byla zahlazena, či pro která se žalobce osvědčil, tak lze přihlídnout – a to právě při hodnocení, zda se v případě cizince jedná o skutečné, aktuální a dostatečně závažné narušení veřejného pořádku. Jednotlivá odsouzení nadále mají význam pro účely řízení dle zákona o pobytu cizinců. Jinými slovy, skutečnost, že bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce osvědčil, sice může mít význam pro hodnocení, zda nadále trvá hrozba narušení veřejného pořádku, či zda již pominula. Neznamená to však *a priori*, že o zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění již nelze z důvodu zahlázení odsouzení rozhodnout.
34. K tomuto závěru soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 245/2020-41, ve kterém se soud danou otázkou zabýval v bodě [13]: „[s]těžovatel nesouhlasí se zrušením svého povolení k trvalému pobytu, neboť v době rozhodování žalované se již osvědčil a nespáchal žádný další trestný čin. Cílem tohoto soudního přezkumu je posoudit, zda žalovaná v okamžiku vydání rozhodnutí zrušila povolení žalobce k trvalému pobytu v souladu se zákonem. Stěžovatel poukazoval na to, že žalovaná nezohlednila zahlázení některých jeho odsouzení. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje zejména na svůj rozsudek ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, podle něhož zahlázení odsouzení pro určitý skutek nebrání tomu, aby totéž jednání bylo hodnoceno v rámci řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné narušení veřejného pořádku. Zahlázení odsouzení tedy nenastoluje fikci, že se skutek nestal. Skutečnost, že za některé trestné činy byl stěžovatel amnestován a odsouzení byla následně zahlazena, tedy neznamená, že stěžovatel uvedenou trestnou činnost nespáchal, a že správní orgány nemohly tuto trestnou činnost hodnotit v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu.“
35. S ohledem na výše uvedené tedy soud uzavírá, že žalovaný učinil důvodný závěr o přetrvávajícím nebezpečí, které žalobce představuje pro veřejný pořádek České republiky. V následující části se soud dále zabýval tím, zda jsou dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce proporcionální k důvodům, pro které byla žádost žalobce zamítnuta.
36. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délka pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzita vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
37. V této souvislosti soud odkazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, ve kterém soud konstatoval, že: „[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje něčto k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život.“ Střet těchto dvou zájmů je předmětem přezkumu i v nyní posuzované věci.

38. Z předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce na území České republiky pobýval na základě pobytového oprávnění již dříve, a to od roku 2006 do roku 2016. Pobytové oprávnění bylo žalobci zrušeno v řízení zahájeném žalovaným z moci úřední z důvodu dle § 87d odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců - v důsledku výše shrnuté trestné činnosti správní orgán shledal, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek.
39. Jak již bylo shrnuto výše, žalobce má na území České republiky dvě nezletilé děti. Pakliže již ve správním řízení byla správnímu orgánu doručena mimo jiné podání matky nezletilých dětí a babičky nezletilých dětí, dle nichž mezi žalobcem a jeho nezletilými dětmi existuje určitá vazba, přičemž žalobce o nezletilé děti měl projevovat dostatečný zájem, nemá soud důvod z tohoto závěru nevycházet. Proto také neprovedl důkaz výsledkem svědků matky nezletilých dětí L. H., babičky dětí L. Ř. a jejího partnera M. Ch. Výsledky těchto svědků soud shledal nadbytečnými, neboť jejich vyjádření ke vztahu žalobce k nezletilým dětem byly již obsaženy ve správním spise a byly tak předmětem správního řízení. Jejich opakování prostřednictvím svědeckých výpovědí soud vyhodnotil jako rozporné se zásadou procesní ekonomie, přičemž tento závěr učinil právě z toho důvodu, že o tvrzeních daných osob nemá pochyb. Soud ovšem zdůrazňuje, že význam přisoudil toliko vyjádřením k vztahu žalobce k nezletilým dětem. Potřebu vyjádření těchto osob k osobě P. P. pak neshledal, neboť tato skutečnost nemá zásadní význam pro otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí.
40. K samotnému hodnocení dopadů napadeného rozhodnutí do rodinných poměrů žalobce soud uvádí následující. Žalobce (a další osoby) nyní tvrdí, že jeho přítomnost je nezbytná pro podporu nezletilých dětí. Ačkoli soud souhlasí s tím, že podílení se na výchově nezletilých dětí oběma rodiči zásadně je v souladu s nejlepším zájmem dítěte, který je třeba vzít v úvahu jako přední hledisko při jakékoli činnosti týkající se dětí (čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte), v případě žalobce má soud za to, že s přihlédnutím k okolnostem projednávané věci jednoznačně převažuje zájem na ochraně veřejného pořádku před právem žalobce na soukromý a rodinný život.
41. Protiprávní jednání žalobce (především s ohledem na jeho četnost) soud vyhodnotil jako závažné a na tomto místě soud již pouze odkazuje na předchozí odstavce, v nichž se touto otázkou zabýval. Žalobce na území České republiky delší dobu nepobýval, neboť mu bylo pobytové oprávnění v roce 2016 zrušeno. S rodinou tedy po delší dobu nežil a ani nyní nežije, děti pouze navštěvuje a zasílá matce nezletilých dětí peníze. O nezletilé děti se tak starala takřka výlučně jejich matka. Ani soud tedy ve shodě se žalovaným neshledal určitou míru závislosti nezletilých dětí na osobě žalobce tak, aby zájem na přítomnosti otce u nezletilých dětí mohl převážet nad ochranou veřejného pořádku. Neudělením pobytového oprávnění taktéž nemůže být narušen určitý dosavadní trvajících stav, neboť žalobce není tím, kdo bezprostředně o nezletilé děti pečoval.
42. Nelze tedy hovořit o takové pevnosti rodinných vztahů žalobce, pro které by mělo být napadené rozhodnutí nepřiměřeným. Žalobce v České republice nepobýval na základě pobytového oprávnění, a to minimálně od doby, co bylo jeho předchozí pobytové oprávnění v roce 2016 zrušeno. Jeho dřívější období pobytu na území České republiky přitom nesvědčí o takovém chování, které by mohlo daný závěr zvrátit. Přestože nyní jednotliví členové rodiny hodnotí chování žalobce pozitivně, nelze úplně odhlédnout od toho, že vztahy zejména mezi žalobcem a matkou nezletilých dětí dříve nebyly zdaleka ideální. K tomu soud odkazuje na listiny založené ve správním spise, zejména na sdělení Městského úřadu Chrudim ze dne 26. 11. 2015 a na sdělení oddělení sociálně-právní

ochrany dětí Městského úřadu Chrudim ze dne 4. 9. 2023. Pokud tedy žalovanému na podkladu poznatků o dřívějším chování žalobce vyvstaly pochybnosti o jeho eventuálním budoucím začlenění do rodiny, jedná se o plně legitimní závěr a současně o další ze skutečností nasvědčujících tomu, že napadeným rozhodnutím nebude nepřiměřeně zasaženo do rodinného života žalobce.

43. Soud taktéž neshledal žádné jiné společenské či kulturní vazby navázané žalobcem na území České republiky. Naopak lze s ohledem na opakované nedodržování zákonů mít důvodně za to, že jednání žalobce svědčí o zřejmé bezohlednosti k veřejnému pořádku a o absenci zodpovědnosti žalobce vůči společnosti jako takové a jejím nejen právním normám. Žalobce ani takové jiné vazby netvrdil. V průběhu správního řízení žalobce neprokázal například vztahy pracovní, obchodní, vlastnické, či že by byl držitelem živnostenského oprávnění. Naproti tomu je pravdou, že v zemi svého původu žalobce strávil většinu života a v této zemi má rovněž do jisté míry vytvořené rodinné či sociální zázemí, neboť má v Peru dvě dcery. Soud tedy ve shodě se žalovaným nemá pochyb o možnosti opětovné integrace žalobce v zemi původu (ostatně žalobce takovou možnost žádným zásadním tvrzením nezpochybňoval).
44. Platí také vyjádření žalovaného, že zamítnutím žádosti není žalobci vysloven zákaz pobytu. Žalobce tak může žádat o udělení jiného pobytového oprávnění, a to v budoucnu, bude-li schopen osvědčit, že nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku v jeho případě pominulo. Jak přitom podotkl žalovaný, žalobce bude nadále oprávněn uskutečnit krátkodobé návštěvy. Bude tedy na žalobci, aby našel cestu k pravidelným kontaktům se svými nezletilými dětmi, a v mezidobí se choval takovým způsobem, který umožní dostatečné záruky jeho řádného pobytu na území České republiky. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, sp. zn. 2 Azs 65/2017: *„Stěžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, které bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si jako cizinec trvale pobývajícím na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protisociálním jednáním o něj může přijít.“*
45. Je tedy možné uzavřít, že závažnost trestné činnosti žalobce a její důsledek pro veřejný pořádek v nynější věci převažuje nad právem žalobce na soukromý a rodinný život. V důsledku výše uvedených skutečností nejde o natolik intenzivní zásah do práv žalobce, aby jej bylo možné shledat nepřiměřeným. Navzdory tomu, že si soud uvědomuje, že povinnost žalobce vycestovat se dotkne i jeho nezletilých dětí, není mezi žalobce a jeho děti postavena nepřekonatelná překážka. Žalobce nadále může styk s pomocí krátkodobých návštěv realizovat, a i z tohoto důvodu soud hodnotí napadené rozhodnutí jako přiměřené. Je třeba mít na zřeteli, že je to právě žalobce, kdo je zodpovědný za své jednání a měl si být vědom jeho důsledků (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30).

VI. Závěr a náklady řízení

46. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

47. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 9. dubna 2024

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně